

از تجربه مبارزات زحمتکشان دیگر کشورها: مبارزه پرستاران و کارکنان بیمارستان در آلمان

مبارزه پرستاران و دیگر زحمتکشان بخش بهداشت و درمان کشور در سال‌های اخیر در صدر خبرها قرار داشته است. اجرا نشدن قانون عادلانه تعرفه‌گذاری خدمات پرستاری، پرداخت نکردن کارانه به پرستاران، خصوصی‌سازی مراکز درمانی و بیمارستان‌ها، به پایمال شدن امنیت شغلی پرستاران و کادر درمانی منجر گردیده است. اخراج‌ها زیر عنوان تعدیل نیروی انسانی، اجرای طرح سلامت با زیر پا گذاشتن حقوق پرستاران زحمتکش کشور، رواج قراردادهای موقت همراه با افزایش ساعت کار با مزد ناچیز، مسبب اعتراض‌های پرستاران و کارکنان بخش بهداشت و درمان کشور بوده و هست. این مبارزه بخشی از جنبش اعتراضی زحمتکشان میهن ما محسوب شده و در عین حال نگرانی رژیم ولایت فقیه را برانگیخته است. به‌منظور آشنایی مبارزان جنبش سندیکایی و فعالان حقوق پرستاران با تجربیات دیگر کشورها، مطلب زیر از نظر آنان می‌گذرد.

بدون مبارزه نمی‌توان به چیزی دست یافت

تعدیل [اخراج] در این چند سال اخیر سبب کمبود نیرو شده است. کارکنان شاغل - در تمامی بیمارستان‌های آلمان - از یک‌طرف برای استخدام کارکنان بیشتر در راستای ارائه خدمات بهتر به مراجعه‌کنندگان و بیماران و از طرف دیگر برای کاستن از فشار کاری بر پرستاران و کادر درمانی مبارزه‌ی را آغاز کرده‌اند و به این مبارزه ادامه می‌دهند. درمانگاه‌های زیر پوشش دانشگاه‌های شهرهای "گیسن" و "ماربورگ" به پذیرش بخشی از این خواست‌ها مجبور شده‌اند و مدیریت این درمانگاه‌ها پس از مذاکراتی، حاضر شده‌اند ۱۰۴ کارمند جدید را استخدام کنند. به‌منظور کشاندن مسئولان و مدیران این درمانگاه‌ها به پای میز مذاکرات، پرستاران و کادر درمانی یک روز در مهرماه و دو روز در آبان‌ماه سال جاری دست به اعتصاب زدند.

با مصاحبه‌یی که "فایبان رم"، دبیر سندیکای کارکنان بخش خدمات، با روزنامه "عصر ما"، نشریه حزب کمونیست آلمان (د ک پ)، انجام داده است، می‌گوید: "هرچند که در واقعیت امر به ۸۰۰ نفر نیرو نیاز است، ولی ما با این تفاهم توانستیم از تأثیرات نامطلوب در ارائه خدمات بهتر به مراجعه‌کنندگان و بیماران به‌علت کمبود نیرو، اندکی بکاهیم. کمبود نیرو در تمامی درمانگاه‌ها جان بیماران را به‌مخاطره می‌اندازد و کاملاً واضح و آشکار است که در صورت سرمایه‌گذاری به‌منظور استخدام نیرو و فراهم کردن امکان‌های بهداشتی لازم و ضرور، می‌توان از انتقال و سربایت انواع باکتری‌ها و بیماری‌ها جلوگیری کرد. کمبود نیرو و فشار کاری زیاد بر کارکنان شاغل، سلامتی آنان را نیز به خطر انداخته است."

کارزارهای گوناگون در بیمارستان‌های سراسر آلمان برای استخدام بیشتر به مبارزه‌یی همگانی تبدیل شده است. در اواسط آبان‌ماه ۱۳۹۶، کارکنان بیمارستان عمومی دانشگاه شهر "دوسلدورف" برپایی یک اعتصاب را برنامه‌ریزی کرده بودند که با مخالفت و تهدید مدیریت بیمارستان روبرو شد. مدیریت این بیمارستان تهدید کرده بود که اعتصاب‌کنندگان را به دادگاه خواهد کشاند. علاوه‌براین، در درمانگاه "هلیوس امیر" ایالت "بایرن" نیز اعضای سندیکای کارکنان بخش خدمات [اف.ار. دی] به‌منظور افزایش جذب نیرو تصمیم گرفتند دست به اعتصاب بزنند.

در دیگر درمانگاه‌ها نیز نمایندگان کارکنان اقدام به مذاکره با مدیریت کرده‌اند. در بسیاری از بخش‌های بیمارستان‌ها یا درمانگاه‌ها، پرستاران

اعلام کردند که دیگر در زمان استراحت و یا تعطیلات‌شان، وقتی که رئیس بخش نیاز به نیرو دارد و با آنان تماس می‌گیرد و به کار فرا می‌خواندشان، حاضر نیستند بر سر کار حاضر شوند.

نظرسنجی‌ای که از پرستاران در سال گذشته از طریق اینترنت انجام شده است نشان می‌دهد که با ۶۰ درصد پرستاران، یک تا دو بار در ماه و با ۳۷ درصد دفعات در تعطیلات و زمان استراحت‌شان تماس گرفته شده است که به سر کار بیایند و جای خالی نیروی غایب را پر کنند.

فایبان رم می‌گوید: "مبارزه برای افزایش نیروی کار در یکی از قدیمی‌ترین بیمارستان‌های شهر برلین [چریتی] نشان داده که بدون مبارزه نمی‌توان به چیزی دست یافت. کارکنان این بیمارستان در واقع از سال ۲۰۱۲ برای بهتر کردن قراردادهای کاری مبارزه را آغاز کردند و مشخص کردند که در هر بخش حداقل چند پرستار و کمک‌پرستار باید کار کنند. پس از چندین بار اعتصاب بالاخره قرارداد کاری جدید میان کارکنان بیمارستان و مدیریت به‌امضا رسید، ولی مدیریت از اجرای آن سرپیچی می‌کرد. پس از اجرا نشدن قرارداد جدید از سوی مدیریت، پرستاران بیمارستان "چریتی" مجدداً در مهرماه ۱۳۹۵ به‌مدت یک هفته دست به اعتصاب زدند و پس از این اعتصاب موفق، قراردادی جدید که پشتوانه دست داشته باشد به‌تصویب رسید. همچنین، تجربه مبارزه در شهرهای "گیسن" و "ماربورگ" برای سندیکای بخش خدمات این دستاورد مهم را داشت که اگر مدیریت یک بیمارستان و یا یک نهاد اقتصادی اجرای تفاهم‌نامه‌ها را رعایت نکند، سندیکا می‌تواند قرارداد کاری را کوتاه‌مدت فسخ و برپایی اعتصابی جدید را اعلام کند. فایبان رم در تأیید مبارزه موفقیت‌آمیز پرستاران می‌گوید: "در بیمارستان چریتی به پرستاران چیزی هدیه داده نشد و در جاهای دیگر هم به زحمتکشان چیزی هدیه نخواهند کرد." گروه هلیوس ۱ مخالف قراردادهای کاری جدید است و به‌دلیل قرارداد کاری جدید [استخدام بیشتر] که در یکی از بیمارستان‌هایی که مالک آن است تنظیم شده، طرح دعوی کرده است. در تابستان ۲۰۱۷ دادگاه کار شهر بندری "کبل"، نظر قاضی مسائل کاروکارگری درباره اعتصاب کارکنان بیمارستان چریتی را تأیید کرد، که عبارت بود از: "آزادی کارفرمایان تا جایی محترم است که به سلامتی کارکنان یک بخش آسیب وارد نشود."

به‌نظر "پاتریک کوبله"، دبیر حزب کمونیست آلمان، "مبارزه برای استخدام بیشتر در بیمارستان‌ها نشان دهنده آن است که رسیدن به حتی اندکی آزادی، آزادی‌ای که طبقه کارگر از بانک‌ها و یا کنسرن‌ها به‌دست می‌آورد، زندگی ما را کمی امن‌تر می‌کند." بیشتر از یک‌سوم بیمارستان‌ها در آلمان سودآور و به شرکت‌های خصوصی متعلق است و یک‌سوم دیگر به مؤسسه‌های خیریه! مانند کلیسا و شرکت‌های وابسته به آنان تعلق دارد. فقط حدود ۲۹ درصد از بیمارستان‌ها به دولت و شرکت‌های وابسته به دولت متعلق است که از دولت سفارش می‌گیرند. درمانگاه‌های خصوصی - که بزرگ‌ترین‌شان "هلیوس" و "اسکلپوس" است - برای به‌دست آوردن بازار بیشتر تلاش می‌کنند.

چند سال پیش این دو شرکت بزرگ خرید و تصاحب درمانگاه‌های "رون" را - که به شهرهای گیسن - ماربورگ متعلق است - پیشنهاد داده بودند. این کنسرن‌ها مشاوران‌شان را به بیمارستان‌ها اعزام کردند تا با پند و اندرز زمینه اخراج پرستاران و

نامه مردم

شماره ۲، ۱۸ دی ماه ۱۳۹۶

ضرورت شدت بخشیدن به مبارزه برای تأمین امنیت شغلی و احیای حقوق سندیکایی

با اتحاد عمل فراگیر، مبارزه در راه تأمین امنیت شغلی و افزایش دستمزد را سازمان‌دهی کنیم!

در هفته‌های اخیر، به‌موازات گسترش جنبش اعتراضی زحمتکشان و ژرفش بحران در مراکز صنعتی و تولیدی که بیش‌ازپیش به‌شکل اعتراض نسبت به دستمزدهای معوقه، قراردادهای موقت و همچنین خواست افزایش دستمزد صورت می‌گیرد، بحث و بررسی در خصوص "امنیت شغلی" طبقه کارگر و زحمتکشان به موضوعی مهم و اصلی در مباحث جنبش کارگری و سندیکایی بدل شده است. هم‌زمان با اعتراض‌های مردمی به فقر و استبداد مذهبی این مباحث نیز هرچه ژرف‌تر گردیده و اهمیتی دوچندان یافته است.

از زمان اجرای سیاست تعدیل ساختاری در دهه ۱۳۷۰ تا به امروز، کارگران و زحمتکشان میهن ما بیش‌ترین زیان را متحمل شده و وضعیت شغلی و معیشتی‌ای ناگوار به آنان تحمیل گردیده است. رواج قراردادهای موقت، پیدایش نیروی کار پیمانکاری‌ای که فاقد هرگونه پوشش

ادامه در صفحه ۲

سقوط قدرت خرید زحمتکشان، با افزایش قیمت‌ها

رشد فقر و افزایش بیکاری از پیامدهای اجرای سیاست‌های ضد‌مردمی رژیم ولایت فقیه در مسیر آزادسازی اقتصاد است. در هیئت نمایندگی صندوق بین‌المللی پول در دیدارش از ایران از "افزایش قیمت حامل‌های انرژی" و "انجام اصلاحات در نظام جامع یارانه‌های نقدی" به‌وسیله رژیم در لایحه بودجه سال ۹۷ حمایت کرد. جالب این‌جاست که هیئت نمایندگی صندوق بین‌المللی پول نیز- با به‌عاریت گرفتن ترفند رژیم فاسد ولایت فقیه- "انجام اصلاحات در نظام جامع یارانه‌های نقدی" را با "هدف حمایت درآمدی از اقشار فقیر

کارگران همه کشورها متحد شوید!

جامعه در بودجه پیشنهادی سال ۱۳۹۷ توصیف کرد. در صورتی که حتی فتاح، رئیس کمیته امداد خمینی، اعلام کرده است: "بخشی از مستمیری‌بگیران کمیته امداد، واجد شرایط دریافت حقوق نیستند."

باز هم در توصیف هدف رژیم در بالا بردن سرسام‌آور قیمت حامل‌های انرژی، نوبخت، سخنگوی دولت، ۲۵ آذرماه، گفت: "برای ایجاد حدود یک میلیون فرصت شغلی نیاز به اصلاح قیمت حامل‌های انرژی در سال آینده است." در صورتی که روزنامه شرق، ۲۹ آذرماه، گزارش داد: "بررسی‌ها نشان می‌دهد که در جریان شوک قیمتی انرژی در سال ۱۳۸۹، از طریق ورشکستگی و تعطیلی بنگاه‌ها، حداقل ۱/۴ میلیون شغل در سال ۹۰ نسبت به ۸۹ از بین رفته است و طبق بررسی حسن سبحانی، کارشناس اقتصادی، پیش‌بینی می‌شود که با این شوک قیمتی جدید [برای سال ۹۷] نیز حدود ۸۰۰ هزار شغل از بین برود." خود نوبخت گفته است: "در هر خانه‌ای که می‌روید حداقل سه بیکار

ادامه در صفحه ۳

آزادسازی اقتصادی، قیمت نان و فقر خانوارهای کارگری

سخنگوی دولت: علت افزایش قیمت نان بالا رفتن کیفیت آن است...

جولوگیری کلیم- همان نماینده مجلس با اینکه اعلام درآمد بعضی خانواده‌ها فقط ماهیانه "۲۰۰ یا ۳۰۰ هزار تومان یارانه نقدی" است، افزود: "در قلب همین تهران بزرگ شاهد بودم که معلمان یک مدرسه، پول روی هم می‌گذارند و به نا‌انوائی محل می‌دهند تا به مردم نان رایگان بدهد... معلمان گفتند نمی‌خواهیم دانش‌آموزان سر کلاس درس از گرسنگی، سرگیجه بگیرند و بی‌هوش شوند [ایلنا، ۲۲ آذرماه]. یک عضو ستاد روحانی در شهر سقز نیز در رابطه با ترفند رژیم مبنی بر نیاز به افزایش "دستمزد کارگران خباز"، افزایش "حقوق کارگران اصناف ازجمله کارگران نانوائی بعد از چهار سال" را از مطالبات مردم سقز خواند [ایرنا، ۷ دی‌ماه]. درحالی‌که "۷۰ درصد نیاز غذایی قشر روستایی... و زحمتکش به نان بستگی دارد"، دستبرد رژیم به سفره معیشت زحمتکشان صرفاً با افزایش قیمت یا آزادسازی قیمت نان انجام نمی‌گیرد. مدیرکل تعزیرات حکومتی استان تهران به روزنامه اعتماد، ۴ آذرماه، گفت: "وزن خمیر نان سنگک در گذشته ۷۵۰ تا ۸۰۰ گرم بود و در مصوبه سال ۱۳۹۳ هم ۶۶۷ گرم

ادامه در صفحه ۳

پیش به‌سوی سازمان‌دهی مبارزه منسجم و سراسری کارگران و زحمتکشان بر ضد ظلم، بی‌عدالتی، محرومیت، و سرکوب حقوق صنفی کارگران؛ برای تشکیل سندیکاهای مستقل کارگری و در راه طرد رژیم ولایت فقیه!

لطفاً در مکاتبات خود با آدرس‌های زیر از ذکر هرگونه نام اضافی خودداری کنید.

آدرس‌های پستی: 1. Postfach 100644, 10566 Berlin, Germany

2. B.M. Box 1686, London WC1N 3XX, UK

آدرس‌های اینترنت و "ای-میل" http://www.tudehpartyiran.org

E-Mail: dabirkhaneh_hti@yahoo.de

ضمیمه کارگری نامه مردم - شماره ۲

Nameh Mardom - Workers Supplement No. 2

8 January 2018

شماره فاکس و تلفن
پیام گیر ما

004930

23629727

"تغییریافته"، "پوست‌انداخته" و "تحول‌یافته بر اثر تغییر نسل" معرفی می‌کنند، باید تأکید کرد که: هم به‌لحاظ شکل و هم از نقطه‌نظر محتوا و حقوق سندیکایی این تشکل‌ها با مفهوم و ماهیت تشکل‌های کارگری مطرح در مقاله‌نامه‌های ۸۷ و ۹۷ سازمان بین‌المللی کار و هم‌چنین مفاد منشور جهانی حقوق سندیکایی مصوبهٔ فدراسیون جهانی سندیکاهای کارگری مغایرت دارند. البته یادآوری این نکته خالی از فایده نیست که، مطابق نسخه پیچیده‌شده از سوی رژیم ولایت فقیه، تشکل‌های کارگری و اصولاً جنبش سندیکایی در میهن ما باید بخشی از کارکرد موردقبول و نشانه انطباق‌پذیری مجموعه نظام برای جذب سرمایه خارجی، حضور انحصارهای امپریالیستی در بازار پرسود ایران باشند.

فراموش نکنیم که، علی‌ریبعی، همچون یکی از گردانندگان اصلی خانه کارگر و وزیر کار در دولت روحانی، وظیفه هدایت و اجرای این برنامه را برعهده دارد. وزارت کار، با همدستی سران تشکل‌های زرد، از دو سال پیش به‌این سو، طرح تغییر ساختار تشکل‌های کارگری و انطباق آن با پیش‌شرط‌های عضویت جمهوری اسلامی در سازمان تجارت جهانی را به‌منزلهٔ بخشی از برنامهٔ اعتدال و مجموعهٔ حاکمیت تدوین و به‌مورد اجرا گذاشته است.

به‌علاوه، اگر امروز برخی از نمایندگان و گردانندگان تشکل‌های زرد حکومتی بر این با آن مسئله ناچار به مانور بوده و در هم‌صدایی با کارگران و سندیکاهای واقعی قرار می‌گیرند، در درجهٔ نخست از فشار بدنهٔ کارگری و هم‌چنین جلوگیری از انزوای بیشتر این تشکل‌ها بین کارگران ناشی بوده است. لازم است یادآوری کنیم که این تشکل‌ها تاکنون در شورای عالی کار و در قبال تغییرات سازمان تأمین اجتماعی و جز این‌ها، به‌سود منافع طبقه کارگر و زحمتکشان اقدامی عملی نکرده‌اند و گامی واقعی به‌پیش برنداشته‌اند. هنوز مضحکهٔ جلسه‌های شورای عالی کار با حضور سران و نمایندگان این تشکل‌ها به‌هدف تعیین حداقل دستمزد سال جاری پیش چشم ماست و فراموش نشده است. هم‌چنین نقش مخرب این تشکل‌ها در مجامع بین‌المللی در برابر دیدگان ما قرار دارد.

ازاین‌روی، نقطهٔ حرکت و مبنای عمل در مسیر دستیابی به امنیت شغلی–برخلاف جریان یا جریان‌هایی که می‌کوشند این مبارزهٔ حیاتی را به مجرای تشکل‌های زرد کشانده و در آن محدود کنند– مبارزهٔ خستگی‌ناپذیر با استفاده از همه روزنه‌ها (تأکید می‌کنیم: همهٔ روزنه‌ها) و امکان‌های موجود یگانه راه مطمئن به‌شمار می‌آید. این مبارزه از سویی بر ضد برنامه‌های ویرانگر اقتصادی– اجتماعی رژیم و دولت است و از دیگرسو در راستای تأمین حقوق بدیهی و شناخته‌شده‌ای نظیر افزایش دستمزدها، حل پدیدهٔ دستمزد موقه، لغو قراردادهای موقت و مخالفت با خصوصی‌سازی است.

در این میان نکته پراهمیت دیگری که باید موردتوجه جدی قرار گیرد، اتحادِ عمل فراگیر در جنبش سندیکایی زحمتکشان است. این اتحادِ عمل و تحقق آن، یکی از مهم‌ترین وظایف مبارزان جنبش کارگری و سندیکایی میهن ما در مرحله کنونی است. در وضعیت حساس حاضر، بر اثر حضور و مشارکت گسترده‌تر توده‌های کارگر در سطح کارخانه‌ها و کارگاه‌ها، افزایش آگاهی طبقاتی و تحول‌های صحنه سیاسی کشور، جنبش کارگری و سندیکایی در حال عبور از حالت تدافعی و آغاز مرحله تهاجمی به‌سود منافع سیاسی و صنفی خود است. به‌این دلیل، در کنار استقلال عمل طبقاتی، حد‌اعلای هشیاری و استفادهٔ ماهرانه از امکان‌های موجود، اتحادِ عمل فراگیر، وظیفه تأخیرناپذیر مبارزان جنبش کارگری و مدافعان راستین حقوق طبقهٔ کارگر ایران است.

کارگر متحد همه چیز

کارگر متفرق هیچ‌چیز

ادامهٔ سقوط قدرت خرید زحمتکشان…

تحصیل‌کرده وجود دارد؛ خبرگزاری تسنیم، ۲۹ آذرماه، نیز نوشت: "حدود ۸ میلیون نفر تحصیل‌کردهٔ بیکار داریم". رژیم ضدمردمی ولایت فقیه علاوه بر بیکار کردن حداقل ۱٫۴ میلیون کارگر فقط در حین اجرای فاز اول "هدفمندی یارانه‌ها" در یک سال ۸۹ تا ۹۰، و تحمیل حمایت مالی از ۸ میلیون تحصیل‌کردهٔ بیکار به زحمتکشان، تصمیم دارد ۸۰۰ هزار شغل دیگر زحمتکشان را نیز از بین ببرد. رژیم ولایی با بر پا کردن لشکر میلیونی کارگران بیکار، توانسته است امنیتِ شغلی کارگران را ویران کند و حداقل مزد کارگران را به ۹۳۰ هزار تومان در ماه پایین بیاورد، یعنی دستمزد اکثریت قریب به‌اتفاق کارگران را تا یک‌پنجم خط فقر ۴/۵ میلیون تومانی در ماه کاهش دهد.

بار دیگر رژیم ولایت فقیه به "اصلاح" قیمت حامل‌های انرژی و آزادسازی قیمت نان تصمیم گرفته است. اخیراً نوبخت در خصوص "افزایش قیمت بنزین تا ۱۵۰۰ تومان"– یعنی "افزایش ۵۰ تا ۶۰ درصدی نرخ حامل‌های انرژی"– گفت: "دولت اجازه دارد تا سقف ۴۸ هزار میلیارد تومان نسبت به اصلاح قیمت حامل‌های انرژی اقدام و درآمدی کسب کند… بر اساس قیمت‌های موجود چیزی حدود ۳۲ هزار میلیارد تومان کسب کرده‌ایم… با قیمت کنونی بنزین نمی‌توان به سقف برسیم… درآمد ۴۸ هزار میلیارد تومان ظرفیت قانون است." سخنگوی رژیم ضد مردمی ولایت فقیه افزایش ۵۰ تا ۶۰ درصدی قیمت حامل‌های انرژی را "طرفیت قانون" می‌نامد و هدف رژیم از افزایش قیمت حامل‌های انرژی در لایحهٔ بودجهٔ ۹۷ را باز هم "اجرای برنامهٔ اشتغال گسترده و مولد" اعلام می‌کند. این درحالی است که یک اقتصاددان "پیشنهادهٔ گران شدن بهای حامل‌های انرژی" را "کابوس واحدهای صنعتی و مزدبگیران" خواند. ایلنا، ۵ دی‌ماه، نوشت: "طبق گزارش‌های مرکز آمار، شمار کارخانه‌های متوسط و بزرگ از ۱۷ هزار و ۶۰۳ واحد در سال ۱۳۸۶ به ۱۴ هزار و ۷۸۷ واحد در سال ۱۳۹۱" رسید.

یک اقتصاددان، ۲ دی‌ماه، با اعلام اینکه: "افزایش بهای ارز و بهای حامل‌های انرژی تورم بسیار سنگینی را بر اقتصاد تحمیل" خواهند کرد "افزایش ده درصدی حقوق کارکنان دولت" و "کاهش گستردهٔ شمار یارانه‌بگیران و حذف یارانهٔ نان" در بودجه ۹۷ را "تشدید عمومی فقر دستمزدبگیران" خواند. حسن روحانی حدود ۴ سال پیش، در آغاز اجرای فاز دوم "هدفمندی یارانه‌ها"، گفت: "ما ناچاریم در افزایش قیمت‌های حامل‌های انرژی، شیب ملایمی را در نظر بگیریم" و قرار شد "مبنای تعیین نرخ بنزین 'فوب خلیج فارس' باشد." "اتحادیه" لنج‌بران خوزستانی، ۱۸ آذرماه سال جاری، از افزایش بهای گازوئیل مصرفی شناورها "برای سومین بار در کمتر از یک‌ماه" و روی آوردن "شمار قابل‌توجهی از" لنج‌بران "به مشاغل دیگر از جمله مشاغل کاذب" خبر داد. خبرگزاری ایلنا "افزایش سریع بهای سوخت در بنادر ایران" را به‌منزلهٔ یکی از معضل‌های صنفی لنج‌داران عنوان کرد که "برای تهیه سوخت ارزان‌تر راهی بنادر کشورهای حوزه خلیج فارس" می‌شوند [ایلنا، ۲۰ آبان‌ماه ۹۶]. اجرای فازهای ۱، ۲ و ۳ قانون ضدملی "هدفمندی یارانه‌ها" زیر پوشش ترفندهایی همچون: "رونق تولید"، "ایجاد اشتغال"، "کاهش هزینه‌ها" در بخش سلامت و "احساس کرامت بیشتر" مردم، صرفاً دروغ‌هایی ولایی و "هدفمند" بوده‌اند. در خلال جنبش اعتراضی توده‌های محروم در روزهای اخیر به‌دلیل گرانی لگام‌کسیخته، فقر، محرومیت، ظلم و بی‌عدالتی، روحیان در روز ۱۱ دی‌ماه گفت: "وضع اقتصادی ما از وضع اقتصادی متوسط دنیا بهتر است."

با مبارزه‌یی پیگیر و سازمان‌دهی اتحاد مبارزاتی زحمتکشان، می‌توان رژیم فاسد و دیکتاتوری ولایت فقیه را به چالش طلبید.

۱. "فوب" (FOB) یا Free On Board. به قراردادی بین‌المللی گفته می‌شود که فروشندهٔ کالا به کشوری خارجی تعهد می‌کند هزینه حمل و نقل با کشتی را بپردازد و کالا را در بندر کشور خریدار به آن تحویل دهد. قیمت "فوب" پایین‌ترین قیمت یک کالا به شمار می رود و تنها به خلیج فارس محدود نمی‌شود، ازجمله، قیمت فوب خلیج مکزیک و جز این‌ها.

ادامهٔ آزاد سازی قیمت نان…

تعیین شد، اما در مصوبهٔ اخیر آن را ۵۶۰ گرم تصویب کردند." آزادسازی قیمت نان، تنها پویهٔ رژیم برای "جابه‌جایی" منابع مالی "از فقرا به اغنیا" در لایحهٔ بودجه ۹۷ نبوده است. اواخر آذرماه، نوبخت، رئیس سازمان برنامه و بودجه، اعلام کرد: "بزرگ‌ترین عددی که برای افزایش نرخ تورم در اثر افزایش قیمت حامل‌های انرژی پیش‌بینی شده است، ۲٫۴ درصد است" ولی با اعلام اینکه "تولید ناخالص داخلی سال ۱۳۹۵ به قیمت ثابت سال ۱۳۹۰، ۶۶۹ هزار میلیارد تومان بوده است" یک اقتصاددان به روزنامهٔ شرق، ۳ دی‌ماه، گفت: "اگر این عدد را در ۲٫۴ درصد اعلامی آقای نوبخت ضرب کنیم، ملاحظه خواهیم کرد که ۱۶ هزار میلیارد تومان تنها از محل شوک قیمت حامل‌های انرژی، جابه‌جایی از فقرا به اغنیا اتفاق خواهد افتاد." اما با گسترش موج اعتراض‌های مردمی، حتی معاون وزیر کار اعلام کرد که به روحانی گفته بوده است: "اگر [قیمت] حامل‌های انرژی افزایش یابد تورم نه به میزان ۲ درصد بلکه تا ۶ درصد افزایش می‌یابد" [ایرنا، ۱۱ دی‌ماه]. همین اقتصاددان علاوه بر شوک منتج از افزایش قیمت حامل‌های انرژی به ساختار بنگاه‌های صنعتی و بیکاری گستردهٔ زحمتکشان، در حکم دو پویهٔ دیگر از "جابه‌جایی" منابع مالی "از فقرا به اغنیا"، افزود: "در شرایطی که از سال ۱۳۹۱ تا ۱۳۹۷ بودجه عمومی دولت ۲٫۷ برابر شده، جرائم و خسارات رانندگی ۵/۱۲ برابر افزایش قیمت را شاهد بوده است… [اما] درآمد دولت از مالیات بر ثروت و مستغلات ۶۳ درصد کمتر از جرائم رانندگی است. وقتی درنظر بگیریم که مستغلات چه حجمی از ثروت را بین چه گروه‌هایی از درآمد در کشور جابه‌جا می‌کند، [آنگاه] می‌توان به سهل‌گیری دولت بر ثروتمندان پی برد".

بعد از هر دستبرد بزرگ به منابع مالی و سرفهٔ زحمتکشان، چپاولگران ولی‌فقیه "مژدهٔ" عرضهٔ "سبد حمایتی" را به زحمتکشان می‌دهند. روز دوم دی‌ماه، وزیر کار ری‌اکار ربیعی، خبر "عرضهٔ سبد حمایتی غذایی" را داد. لایحهٔ بودجهٔ 97. آزادسازی قیمت نان و افزایش سراسم‌آور قیمت حامل‌های انرژی، نتیجهٔ هماهنگی کامل کارگزاران رژیم با هیئت اعزامی صندوق بین‌المللی پول برای آزادسازی اقتصاد است. با سازمان‌دهی مبارزه کارگران و همبستگی و اتحادِ عمل با مبارزهٔ جنبش‌های دانشجویی و زنان، می‌توان رژیم دیکتاتوری ولایی را به‌چالش کشید.

ادامهٔ از تجربیات مبارزه دیگر …

کادر درمانی را فراهم آوردند. مشاوران این شرکت‌ها، درحالی‌که که سود شرکت‌های یادشده رو به افزایش است، در تلاش‌اند تا مدیریت بیمارستان‌های دولتی را متقاعد به خصوصی‌سازی و اخراج نیروی کار کنند. از زمانی که ایالت "هسن" [مرکز آن شهر ویسبادن و فرانکفورت از شهرهای بزرگ آن است] درمانگاه‌های شهرهای گیسن و ماربورگ را در سال ۲۰۰۶ به کنسرن "زون" فروخت و واگذار کرد، این کنسرن شروع به اخراج کارگران و کارکنان آن کرد.

بزرگ‌ترین موفقیت این سال‌های اعتراض زحمتکشان ممانعت از اخراج‌ها بود. زحمتکشان در روند مبارزه دریافتند که امکان بهبود یافتن و یا بهتر شدن شرایط کاری وجود دارد و حالا این اعضای سندیکای خدمات [آ.ف.ار. دی] هستند که باید تصمیم بگیرند به این قراردادهای جدید رای آری دهند یا رای نه. آن‌ها با این نوع قراردادها موافق‌اند و می‌گویند با این قراردادها شرایط کاری بهتر خواهد شد. ولی این به‌تنهایی کافی نیست، باید برای آموزش پرستاران و کادر درمانی جدید هم اهمیت ویژه‌ای قائل شد تا از این طریق نیز سلامتی مراجعه‌کنندگان و بیماران بیشتر تأمین شود.

بخشی از اعضای سندیکای خدمات هم مایل‌اند تا به‌تصویب رساندن قطعی این قراردادها برای تمامی کارکنان بیمارستان‌ها و درمانگاه‌ها، دست به‌اعتصاب زنند. [برگرفته از: سایت حزب کمونیست آلمان (د ک پ)– ۱۷ آذرماه ۱۳۹۶].

https://www.unsere-zeit.de/de/4949/wirtschaft_soiales/7185/Neues-aus-dem-H%C3%A4userkampf.htm

۱. "گروه هلیوس"، یکی از بزرگ‌ترین شرکت‌های خصوصی ارائه دهندهٔ خدمات درمانی و مراقبت‌های پزشکی در اروپاست. این گروه در سال ۲۰۱۴، ۱۱۰ کلینیک ازجمله ۷ بیمارستان در شهرهایی مانند برلین، ووپرتال، دویسبورگ، و جز این‌ها، در مالکیت داشته است. به‌علاوه، این شرکت ۴۷ مرکز مراقبت پزشکی و ۵ مرکز توان‌بخشی را در مالکیت دارد. شرکت "گروه هلیوس" در زمینهٔ نقض حقوق پرستاران و کادر درمانی و ممانعت از افزایش دستمزدها کارنامه‌یی سیاه دارد.